

DUISTERNIS EN VERVAL

BOEK 2. DE ZEEMEERMIN DIE EEN MENS
WILDE WORDEN

ELENA KRYUCHKOVA

Hoofdstuk 4. Odile en Odette.

Onenigheid onderweg naar de Zelfontwikkelingscursus

Het Runiaanse Koninginnenrijk, hoofdstad Runia.

Jaar 2123 na de verschijning van het Orakel.

“Odile, Odile, waar gaan we heen?” vroeg Odette vrolijk aan haar vriendin.

“Naar een goede plek,” was het simpele antwoord.

Het was half mei en het was lekker weer. Beide meiden waren in de Rosanna, een winkel. Het was een oude winkel die van alles verkocht, eigenlijk meer een warenhuis. De dagelijkse boodschappen op de begane grond, spullen voor huisdieren in de kelder, goedkope kleding en duur kinderspeelgoed achter in de winkel naast de levensmiddelen. Er was zelfs een kleine ruimte vrijgemaakt voor een drogisterij/apotheek.

Warenhuizen zoals de Rosanna waren ontstaan na de val van de Verenigde Unia, tijdens de Wederopbouw. Na een lange periode van schaarste, die tijdens de Unia had geheerst, werden ze erg populair. (Natuurlijk waren ten tijde van de Unia goederen niet voor iedereen schaars geweest, sommige leden van de bevolking zoals handelaren waren erg goed geweest in het smokkelen van producten.)

Odile herinnerde het zich nog van toen ze klein was, ze was net als Odette net na de val van de Unia geboren. Ze herinnerde zich nog hoe ze met haar ouders en grootmoeder naar zo'n warenhuis ging en naar een grote markt met allemaal verschillende kraampjes met handelswaar. Destijds had de hoofdstad van het koninginnenrijk, Runia, een overvloed aan kraampjes gehad, ze schoten als paddenstoelen uit de grond. Na de val van de Unia zette iedereen die wat te verkopen had een kraampje op en de handel groeide explosief.

Maar een jaar of vijftien geleden begonnen de plaatselijke autoriteiten, in Runia en de omliggende grote steden, hun eigen grote winkelcentra en supermarkten te bouwen en men wilde af van de markten en kraampjes die overal te pas en te onpas waren neergezet. Volgens hen verpestten ze het uiterlijk van de steden. Daarnaast was het nu eenmaal zo dat er in die kraampjes veel illegale handel plaats vond en dat daarmee de kwaliteit van de producten vaak te wensen overliet. Dat was echter niet de ware reden, de illegale handel zorgde ervoor dat Runia belastinginkomsten miste en met de marktkramen uit de weg zouden de grote winkelcentra ook meer bezoekers

trekken. Hierdoor had niet alleen de stad meer inkomsten maar ook de autoriteiten die de eigenaren waren van de winkelcentra.

In eerste instantie beviel het de bevolking helemaal niet, die grote winkelcentra, men was nu eenmaal gewend aan de warenhuizen en de kraampjes, maar uiteindelijk zag men de voordelen ervan in, en het duurde niet lang voordat de meeste vervangen waren door de winkelcentra en door grote overdekte hallen waarin ieder zijn eigen kraam had.

Een aantal warenhuizen bleven echter bestaan en zo ook de Rosanna, die Odile en Odette al vanaf hun jeugd kenden. Door de tijd heen had men wel wat verbouwd en vervangen, maar in principe zag het er nog net zo uit als vroeger.

“Maar waar gaan we nou naartoe?” vroeg Odette opnieuw.

“Dat zei ik al, naar een goede plek,” antwoordde Odile vaagjes. “Trouwens, het is al drie uur. We moeten gaan anders komen we nog te laat.”

“Te laat komen?” de zeemeermin was verbaasd en liep haar vriendin achterna. Door de moderne harnessen voor zeemeermensen waren ze in staat zich met gemak over land voort te bewegen en met dezelfde snelheid als normale mensen. “Maar wat is het dan? Je zei gisteren aan de telefoon dat ik met mezelf in het reine zou komen. Is het zelfontwikkelingscursus, of zo?”

“Ja... zoiets...”

Misschien moet ik haar nog maar niet vertellen dat we naar mijn psychologe gaan... Ik heb geen idee hoe ze daarop zal reageren. Ze heeft trouwens geen idee dat ik in behandeling bij een psychologe ben en daar heeft ze normaal nogal een uitgesproken mening over...

De meiden wandelden door de straten van Runia. Zelf woonden ze in een van de buitenwijken in het noorden van de stad. Het was een oud gebied, nog van de jaren '70 of '80 van de vorige eeuw, met hoge grote flats van ieder tussen de vijf en tien verdiepingen.

In de tuinen van de huizen stonden bomen, voornamelijk populieren. Onlangs had de stadsdienst ze nog gesnoeid zodat ze niet over de straten hingen en ter bestrijding van de bloesem waar veel mensen allergisch voor waren.

Onder de ramen op de begane grond groeiden paarse struiken en verschillende bloemsoorten zoals irissen en tulpen, die al in bloei stonden. De bewoners van de huizen onderhielden de tuinen zelf en de gemeente hield zich bezig met de openbare begroeiing. De irissen zouden over een

maand beginnen te bloeien nadat de tulpen uitgebloeid zouden zijn. Zo stond er het hele voorjaar en zelfs in het begin van de zomer iets in bloei.

“Wat ruiken de tulpen toch lekker, en het zal niet lang duren voordat de andere bloemen ook bloeien,” zuchtte Odette.

“Ja, bloemen zijn de geslachtsorganen van planten en mensen kunnen ze ruiken.” Odile kon het niet weerstaan om een snijdende opmerking te maken. Ze deed niets liever dan haar vriendin schokken met haar uitspraken en ze wist heel goed dat deze opmerking de reactie zou hebben die ze wilde. Ze had geen idee wat sommige meiden met bloemen hadden. Volgens haar waren het niet anders dan gewone planten die men water moest geven. En de laatste tijd was er geen water in overvloed en daarom vond Odile bloemen een verspilling van water.

De zeemeermin, die erg veel van bloemen hield was geschokt door de opmerking van Odile, maar ze wist dat haar vriendin niet een van de gemakkelijkste was en zuchtte daarom alleen maar en probeerde van onderwerp te veranderen.

“Onze buitenwijken zijn zo knus vergeleken met de stad. We hebben veel minder gebouwen, ook al zijn ze niet zo mooi om naar te kijken, in ieder geval staan ze niet op de rand van instorten. Het is duidelijk te merken dat in de tijd van de Verenigde Unia de bouwstandaarden veel strenger waren.”

“Ja, maar door al die regels van de Utopisten is het in de geschiedenis ten onder gegaan als ‘de eeuw van de gouden horror’,” kwam het sceptische antwoord. “Hierdoor heeft alleen maar de kleur goud, die ze hadden gekozen als de kleur van hun symboliek, tegenwoordig een trieste associatie met de Utopisten. Ach, maar wat maakt het ook uit... Omdat we nu die conservatieven aan de macht hebben, kunnen we er nu niet over praten en we mogen alleen maar zeggen dat toen alles perfect was, maar het is bij iedereen bekend dat de Unia viel door de fouten die door de laatste Utopische overheid gemaakt zijn.”

In het Runiaanse Koninkrijk is het algemeen bekend dat in 2013 na de verschijning van het Orakel de revolutie begon. De mensen waren tot wanhoop gedreven door mislukte oogsten en de economische crisis die er heerste. Deze revolutie, deze opstand van de bevolking was de aanleiding voor de Eerste Grote Oorlog.

De Utopisten steunden de revolutie en beweerden dat er gelijkheid voor iedereen moest bestaan en dat aristocraten geen privileges behoorden te

You've Just Finished your Free Sample

Enjoyed the preview?

Buy: <http://www.ebooks2go.com>